

Lekció: **Bír 7,1-8**

Textus: **2Kor 12,1-10**

Egy legenda szerint egyszer egy embernek megadatott a lehetőség, hogy felkeresse Istent. Ez az ember megállt Isten előtt és azt kérdezte: „Melyik nehezebb? Istennek lenni vagy embernek?”

Isten így válaszolt: „Istennek lenni nehezebb, mert egy egész univerzumból kell gondoskodnom. Én galaxisokért és bolygókért vagyok felelős. Te csak a családomról kell gondoskodj és a munkádat kell végezd.” Erre az ember így felelt: „Ez igaz, de neked végtelen idő és határtalan hatalom áll a rendelkezésedre. Nekem azonban számolnom kell korlátozottságaimmal, amelyek születésemtől fogva megnehezítik életemet. Nekem erőm is, időm is korlátozott. Mindez nehezebb, mint Istennek lenni.”

Isten így válaszolt: „Te nem tudod miről beszélsz. Sokkal nehezebb Istennek lenni.” Az ember így folytatta: „Nem értem miért vagy olyan biztos, hiszen te soha nem voltál ember és én soha nem voltam Isten. Mi lenne, ha egy másodpercre felcserélnénk a szerepeket, hogy te is átélhesd milyen embernek lenni és én is megtudjam milyen Istennek lenni.”

Isten nem akarta elfogadni az embernek ezt az ajánlatát, de az ember megállás nélkül kérlelte. Végül Isten engedett neki és a szerepek felcserélődtek. Az ember Isten lett, Isten pedig ember.

A legenda szerint az Istenné lett ember vonakodott visszaadni Istennek a trónt. Nem akarta visszacserélni a szerepeket. Azóta az ember uralja a világot, Isten pedig száműzetésben van.

Ez a régi legenda egy bibliai igazságot szemléltet: bennünk emberekben van egyfajta tiltakozó magatartás: vonakodunk elfogadni a nekünk adatott korlátozottságokat. Nem akarjuk elfogadni, hogy erőnk korlátozott és nem áll rendelkezésünkre végtelen idő. A zsúfolt határidőnapló bizonyítja ezt a vonakodást. Az ember arra törekszik, hogy átvegye Isten szerepét. Teljes önrendelkezést szeretne, mintha Isten lenne és így Isten kiszorul az életéből.

Bizonyára hallottak a „The Rolling Stones” együttesről. Az együttes egyik tagja egyszer azt mondta: „Én ellene vagyok mindenféle szervezett gondolkodásnak. Ellene mindenféle szervezett vallásnak, mint amilyen például az egyház. Nem hiszem, hogy lehetséges 10 millió embert úgy beszervezni, hogy mindannyian ugyanazt higgyék.”

Ez a kijelentés egy elterjedt véleményt fejez ki miszerint egy szervezett vallásba beilleszkedni gyengeségnek, lustaságnak számít, annak a jele, hogy az ember örült. Ezen elképzelés szerint egy normálisan gondolkodó ember képes kell legyen saját hitét meghatározni anélkül, hogy szüksége legyen az egyházra. Ezt a hozzáállást a következőképpen foglalhatjuk össze: „Én határozom meg azt, hogy mit értek az „Isten” kifejezés alatt, én döntöm el, hogyan imádkozok hozzá – ha imádkozok egyáltalán. Ehhez nincs szükségem intézményes egyházra.”

Aki így gondolkodik, felcserélte a szerepeket: az embert Istenné tette, Istent pedig száműzetésbe küldte.

A második korinthusi levélben Pál apostol megmutatja azt, hogy hogyan találhatja meg az ember a maga szerepét Isten előtt. De még mielőtt ezt megtenné, megjegyzi, hogy valójában neki nem is lenne szüksége semmiféle szervezett egyházra. Hiszen kinyilatkoztatásban volt része: elragadtatott a harmadik évig és láthatta Isten dicsőségét. A zsidó hagyomány szerint Pál apostolon kívül csak négy embernek adatott meg mindez. Csupán négy rabbi ragadtatott el Pálhoz hasonlóan és láthatta a paradicsomot. E négy közül az első, Ben Azai rabbi belehalt a kinyilatkoztatásba. Ben Soma rabbi megbolondult a látomás után. Elischa ben Avuyah rabbi eretnek lett, Isten ellenségévé vált azáltal, hogy próbálta a hitet megsemmisíteni, akarattal vétkezett a nyugalom napja ellen. Akiba rabbi volt az egyetlen, aki elragadtatása után is békében élt, Istent félve. Mindez Pálnak is megadatott. Ő látta a mennyet, Isten dicsőségét és életben maradt, nem vesztette el az eszét, hanem továbbra is Urát szolgálta. Ha tehát van valaki, aki lemondhatott volna a szervezett istentiszteletekről, az egyházzal, akkor az a valaki Pál apostol lett volna.

De Pál apostol életében is van egy olyan pont, ahol át szeretné lépni határait. Ugyanis ő szenvedett, „tövis adatott a testébe”, amint hallottuk. Hogy mi volt ez a tövis, arról Pál nem beszél. Az írásmagyarázók egy sor betegséget is felsoroltak a leírások alapján: epilepszia, szemfájdalom, fejfájás, beszédhiba valamiféle szenvedély, ami felett elvesztette az uralmat. Pál háromszor is könyörgött Istenhez, hogy távozzék el tőle ez a tövis. De Isten ezt válaszolta: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Pálnak engedelmeskednie kellett Istennek és el kellett fogadnia a szenvedést, hogy nehogy elbizakodjon.

De mit jelent ez konkrétan? Azt jelenti, hogy **nem** az ember alkotja meg a saját vallását – mintha az ember Isten lenne –, hanem aláveti magát Istennek, követve Isten embereinek az utasítását. Az ember azért veti alá magát egy vallásnak, mert Istennek akarja alávetni magát. Minden más önámítás.

Pál apostol egyszerre két vallásnak is alárendelte magát: a zsidó vallásnak és a keresztyénségnek. Ő hűséges maradt a Tórához, Mózes törvényeihez, ugyanakkor hűségesen hirdette a rá hagyott evangéliumot is. Pál többször is hangsúlyozta, hogy ő szabad minden törvénytől. „Mindent szabad” írta az első korinthusi levélben. Ez különösen igaz volt rá. Ha valaki saját vallást alapíthatott volna, az Pál apostol lenne. De azért, hogy el ne bizakodjon tövis adatott

a testébe, hogy ne hogy elfelejtse emberi gyengeségét. Pál apostol tudta, hogy ő teljesen Isten kegyelmére van szorulva.

Ezért van szükségünk az Igére, az egyházra és a hagyományokra. Mert ezek hirdetik nekünk Isten kegyelmét. Nem hirdethetjük ki magunknak Isten bocsánatát. A kegyelemről más kell beszéljen nekünk. Mi nem tudjuk előidézni Istent. Arra vagyunk utalva, hogy Isten keressen meg bennünket. Ő dönti el, hogyan szólít meg. És Isten úgy döntött, hogy az evangéliumon keresztül, a keresztséggel, a kenyérrrel és a borral hirdeti közelségét és szeretetét. Azzal, hogy én ezt elfogadom, Isten elhívását fogadom el.

De mindezek csupán kiindulópontok. Az Isten iránti engedelmesség a mindennapokban is meg kell látszon. Hogy mi a mi feladatunk, mit is vár el Isten tőlünk egy történeten keresztül szeretném szemléltetni. Afrikában, a Zulu törzs egyik vezetőjének a felesége, férje tudta nélkül látogatta egy keresztyén gyülekezet istentiszteleteit és megkeresztelkedett. Amint ezt a törzsfőnök megtudta, addig verte feleségét, amíg az elvesztette eszméletét. Később, amikor visszatért arra a helyre, ahol feleségét otthagya, látta, hogy felesége még mindig ott fekszik és túl gyenge ahhoz, hogy meg tudjon mozdulni. Ekkor a férfi ezt kérdezte gúnyosan: „Miben tud most segíteni neked ez a Jézus Krisztus?” Egy ilyen helyzetben egy keresztyén csak egyféleképpen válaszolhat. A nő így válaszolt: „Abban segít, hogy megbocsássak neked.”

Ez a történet szemlélteti azt, hogy milyen keresztyénnek lenni egy olyan világban, ahol az emberek Isten trónjára ülnek. Látszólag a gyűlölet erősebb a szeretetnél. Látszólag a bosszú erősebb a megbocsátásnál. Látszólag az erőszak erősebb a sebezhetőségénél. És látszólag a gonosz emberek erősebbek Istennél. De ez a nő, aki a földön feküdt, Isten mindenhatóságára mutatott rá, amikor a bocsánatról beszélt. Abban a pillanatban egy szilárd hitnek engedelmeskedett és egy korábbi hagyományhoz kapcsolódott. Ugyanazt tette, mint több száz évvel előtte a keresztyén mártírok. Ugyanazt a hangot hallotta, amit Pál, amikor kérte a tövis eltávolítását: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”

Mindez azt jelenti számunkra, gyülekezet számára, hogy nem kell a sikerorientált világ nyomásának engednünk. Nagyon gyakran megtapasztaljuk azt, hogy nem sikerül, amit elterveztünk. Nagyon gyakran szemére vetik az egyháznak, hogy folyamatosan vereséget szenved. Egy ilyen helyzetben fennáll a veszélye annak, hogy eljártsszuk azt, hogy erősek vagyunk. Úgy teszünk, mintha mi tökéletesek lennénk, és másokban keressük a hibát. De a keresztyéneknek szabad gyengéknek lenniük a világ szemében.

Pált is gúnyolták ellenfelei, azt mondták, hogy testi megjelenése erőtlen, beszéde szánalmas. Szerintük ők sokkal jobban szolgálnák a gyülekezetet. Mindez megkeserítette Pál életét. De Pál akkor sem dicsekedett, nem játszotta el azt, hogy erős. Bár megemlíti, hogy látta Isten dicsőségét, sokkal több hangsúlyt fektet gyengesége, a neki adatott tövis bemutatására. Pál tudta, hogy a dicsekvés haszontalan, hiszen minden testi és lelki adottság Istentől származik. Ezért Pál csak Istennel dicsekszik. Ha ebben az életben minden Isten ajándéka, nem is érdemes mással dicsekedni csak Istennel. Számomra az a meglepő, hogy Pál nem tér el tárgyától és nem kezd el dicsekedni mindazzal, ami vele történt. Minden mondatával Istenre irányítja a figyelmet. Amikor magáról beszél, akkor csak a gyengeségeit említi. A gyengeségei azok, amelyek emlékeztetik, hogy eredményes szolgálata Isten, és nem a saját műve.

Pál apostol az igeszakasz utolsó versében egy nagyon meglepő dolgot mond: „mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.” Pált erőtlensége arra ösztönözte, hogy mindenben Istenre hagyatkozzon. És mivel Istennel járt, minden embernél erősebb volt. És ez a Pál, akiről azt mondták, hogy megjelenése erőtlen, sok megpróbáltatás közepette (2Kor 11,23-27) egész életében hirdette az evangéliumot. Ha visszatekintünk mindent elmondhatunk Pálról csak azt nem, hogy erőtlen volt. Aki Istenben bíz, az a legerősebb, mert a Mindenható vezeti útján. Ezért lehetünk mi keresztyének „gyengék” a világ szemében (olyan „gyengék”, mint Pál).

Egy olyan világban tehát, ahol az emberek Isten trónjára akarnak ülni és ahol a siker kényszer, mi keresztyének élhetünk Isten parancsa szerint, mely így hangzik „Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Nem kell félnünk gyengeségeink miatt, nem kell eltitkolnunk azokat. Mert hibáink által és azok ellenére érvényesül Isten kegyelme életünkben. Ezek tanítanak meg Istenben bízni, ōrá hagyatkozni. Aki pedig Istennel jár, az mindenkinél erősebb. Ámen!